

Neodstranitelná procesní vada ve smyslu § 260 tr.ř.

Neodstranitelnými procesními vadami v řízení před soudem ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. jsou např. porušení ustanovení o nutné obhajobě v přípravném řízení, o zahájení trestního stíhání a postupu při obvinění určité osoby, vedení trestního stíhání bez souhlasu poškozeného, nepřibrání tlumočníka v řízení proti obviněnému neznalému českého jazyka, podání obžaloby pro skutek, pro který vůbec nebylo zahájeno trestní stíhání apod., tedy procesní vady, které nemůže odstranit soud prvního stupně vlastní procesní činností a jež jsou odstranitelné pouze v přípravném řízení.

Neodstranitelnými procesními vadami v řízení před soudem ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. jsou např. porušení ustanovení o nutné obhajobě v přípravném řízení, o zahájení trestního stíhání a postupu při obvinění určité osoby, vedení trestního stíhání bez souhlasu poškozeného, nepřibrání tlumočníka v řízení proti obviněnému neznalému českého jazyka, podání obžaloby pro skutek, pro který vůbec nebylo zahájeno trestní stíhání apod., tedy procesní vady, které nemůže odstranit soud prvního stupně vlastní procesní činností a jež jsou odstranitelné pouze v přípravném řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 74/2002, ze dne 23.10.2002)

Nejvyšší soud České republiky projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. října 2002 stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch i neprospěch obviněných J. R. a M. H., proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. 6 To 228/2001, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 1 T 77/2000, a podle § 268 odst. 2 tr. ř. rozhodl tak, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. 6To 228/2001, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněných J. R. a M. H.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 21. 3. 2001, sp. zn. 1 T 77/2000-745, byl obviněný J. R. uznán vinným trestným činem porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 tr. zák., za což byl obviněnému J. R. podle § 255 odst. 3 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem, a současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu i jeho zástupce na dobu v trvání pěti let. Obviněná M. H. byla citovaným rozsudkem uznána vinnou trestným činem porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., za což byl M. H. podle § 255 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, který byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků, a současně jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu i jeho zástupce na dobu v trvání tří let. Poškozený, Z. p. R., s. p., byl citovaným rozhodnutím podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 21. 3. 2001, sp. zn. 1T 77/2000-745, podal odvolání obviněný J. R., obviněná M. H. i poškozený Z. p. R., s. p.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. 6 To 228/2001, byl podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. ř. napadený rozsudek Okresního soudu v Bruntále ze dne 21. 3. 2001, sp. zn. 1 T 77/2000-745, zrušen v celém rozsahu a podle § 260 tr. ř. byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření, když Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že po zrušení rozsudku nelze pokračovat v řízení před soudem pro neodstranitelné procesní vady.

V odůvodnění usnesení Krajský soud v Ostravě předně uvedl, že odsuzující rozsudek okresního soudu byl shledán přinejmenším předčasným, učiněným za situace, kdy okresní soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, tedy v rozporu s § 2 odst. 5 tr. ř., a vyhodnocení provedených důkazů neodpovídá ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Krajský soud v Ostravě dále uvádí, že pokud jde o sdělení obvinění obviněnému J. R., nevymezuje sdělení obvinění na č. l. 4 a 5 spisu ani upozornění podle § 160 odst. 1, 6 tr. ř. na č. l. 312 spisu stíhané skutky přesně, zejména pokud jde o místo spáchání trestného činu a výši způsobené škody, v této souvislosti považuje Krajský soud v Ostravě za přílehlavou námitku, že skutek uvedený v obžalobě pod bodem 3) měl být posouzen jako samostatný trestný čin. Krajský soud v Ostravě dále uvádí, že důvodné pochybnosti vzbuzuje vyčíslení škody uvedené u jednotlivých skutků v obžalobě (s výjimkou bodu 3/ obžaloby), z odůvodnění obžaloby i napadeného rozsudku nelze vůbec zjistit, jakým způsobem byla škoda vyčíslena, z čeho se skládá a zda bylo přihlédnuto ke všem relevantním okolnostem rozhodným pro výši škody (Krajský soud v Ostravě v této souvislosti upozorňuje na rozpory mezi výší škody uvedenou ve sdělení obvinění, v upozornění na č. l. 312 a v obžalobě a napadeném rozsudku). Za těchto okolností považuje Krajský soud v Ostravě za důvodný návrh obhajoby vyslechnout k upřesnění výše škody zpracovatele auditorské zprávy, případně doplnit řízení vyžádáním znaleckého posudku z oboru ekonomika – účetnictví. Konečně poukazuje Krajský soud v Ostravě na skutečnost, že obžalované M. H. je napadeným rozsudkem vytýkáno, že porušila zákonem jí uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek, v obžalobě i napadeném rozsudku však není tato povinnost specifikována, když obžalovaná navíc tvrdí, že měla platnou pracovní smlouvu jako účetní a z titulu jmenování do funkce zástupce ředitele jí nebyly konkrétně uloženy žádné povinnosti a oprávnění, ani jí nebyla pracovní smlouva jinak upravena.

Z uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že dosud provedené dokazování neodůvodňuje postavení obžalovaných před soud po podání obžaloby, když v dalším stadiu trestního řízení bude nutno přesně zjistit výši škody, kterou měli obžalovaní trestným činem způsobit, a to vypracováním znaleckého posudku z oboru ekonomiky a účetnictví, bude třeba upřesnit místo spáchání trestné činnosti u obžalovaných, navíc u jednotlivých skutků bude třeba rozhodnout, zda jde o jeden trestný čin či o více trestných činů a u obžalované M. H. bude nutno zkoumat její zavinění ve smyslu subjektivní stránky, tj. konkrétní porušení povinnosti uložené jí zákonem či jinak, jako předpoklad trestního postihu u stíhaného trestného činu.

Proti pravomocnému usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. 6 To 228/2001, podal ministr spravedlnosti České republiky stížnost pro porušení zákona ve prospěch i neprospěch obviněných J. R. a M. H. Vytkl v ní, že zákon byl porušen v ustanovení § 260 tr. ř.

V odůvodnění stížnosti pro porušení zákona poukázal ministr spravedlnosti především na to, že v

daném případě byla zachována totožnost skutku ve smyslu ustanovení § 176 odst. 2 a § 220 odst. 1 tr. ř. při popisu skutku ve sdělení obvinění, v obžalobě i v rozsudku. Při porovnání formulací skutku, jak jsou pojaty do sdělení obvinění a do výrokové části obžaloby i rozsudku, není možno dedukovat, že by obžaloba byla podána pro jiný skutek než pro který bylo sděleno obvinění nebo že soudem prvního stupně bylo rozhodnuto o jiném skutku, než pro který byla podána obžaloba. Pokud ve sdělení obvinění není přesně uvedena škoda či místo činu, neměla tato skutečnost sama o sobě za následek nezákonnost takového úkonu, neboť záznam vyšetřovatele, kterým došlo ke sdělení obvinění, v zásadních údajích odpovídal požadavkům v té době platného ustanovení § 160 odst. 1 tr. ř. V tomto směru ministr spravedlnosti poukázal na to, že ani sám krajský soud nepovažuje takto vytykaná pochybení za porušení zákona, pouze má zato, že v dalším stadiu řízení bude nutno přesně zjistit výši škody, a to znaleckým posudkem, a blíže nespecifikovaným způsobem upřesnit místo spáchání trestného činu. K otázce, zda se u jednotlivých skutků jedná o jeden trestný čin či o více trestných činů, ministr spravedlnosti uvádí, že se jedná o řešení otázky právní, nikoli o procesní vadu, stejně jako v případě pochybností odvolacího soudu v otázce zavinění obviněné M. H. Zde ministr spravedlnosti dodává, že pokud měl odvolací soud pochybnosti, zda a jaké povinnosti obviněná M. H. porušila, mohl a měl v tomto směru dokazování doplnit, případně to při současném vrácení věci k novému projednání uložit soudu prvního stupně. Konečně i v případě požadavku odvolacího soudu na vypracování znaleckého posudku k otázce výše vzniklé škody ministr spravedlnosti uvádí, že se nejedná o neodstranitelnou procesní vadu, a to i v případě, že by takový požadavek byl důvodný (což ministr spravedlnosti zpochybňuje, neboť podle jeho názoru byla výše škody v předchozím řízení náležitě objasněna). V každém případě však mohl krajský soud sám opatřit znalecký posudek k objasnění výše škody v souladu s ustanovením § 259 tr. ř. nebo to mohl uložit soudu prvního stupně, stejný závěr je možno učinit i ohledně požadavku soudu na provedení důkazu výslechem auditora.

Závěrem stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že pravomocným usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2002, sp. zn. 6 To 228/2001, byl porušen zákon ve prospěch i neprospěch obviněných J. R. a M. H., podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení ve výroku o vrácení státnímu zástupci zrušil a podle § 270 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ostravě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud České republiky podle § 267 odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž byla stížnost pro porušení zákona podána, v rozsahu a z důvodů v ní uvedených, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že zákon porušen byl.

Podle § 260 tr. ř. platí, že pokud nelze po zrušení rozsudku odvolacím soudem pokračovat v řízení před soudem pro neodstranitelné procesní vady a není-li důvod pro jiné rozhodnutí, odvolací soud vrátí věc státnímu zástupci k došetření.

Ustanovení § 260 tr. ř., které navazuje na ustanovení § 258 tr. ř. a je ve vztahu speciality k ustanovení § 259 odst. 1 tr. ř., upravuje výjimečný postup odvolacího soudu, jímž se věc vrací zpět až do přípravného řízení. Podle názoru Nejvyššího soudu nutno třeba v souvislosti s interpretací citovaného ustanovení zdůraznit, že novelou trestního řádu provedenou zákonem č. [265/2001](#) Sb. bylo toto ustanovení změněno, a to v souvislosti se zásadní změnou poměru a významu jednotlivých stadií trestního řízení, kdy přípravné řízení má pro příště funkci skutečně přípravnou, pomocnou a těžiště řízení se přenáší před soud, což znamená kromě jiného výrazné omezení procesní činnosti

orgánů činných v přípravném řízení, naopak řízení před soudem se stává skutečným těžištěm, v němž mají být za respektování všech základních zásad provedeny rozhodující důkazy v patřičné procesní formě, náležitě zhodnoceny, vyvozena z nich správná a úplná skutková zjištění a rozhodnuto o vině.

Pro úvahu, zda po zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem je nutno postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř. a vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí nebo státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. ř., je rozhodné, v jakém rozsahu je třeba řízení doplnit a které úkony provést k odstranění zjištěných procesních nedostatků. Státnímu zástupci bude věc vrácena zpravidla tehdy, když odvolací soud zjistí, že věc je zatížena takovými procesními vadami, že ani opakování hlavního líčení by zřejmě nemohlo vést k nápravě, a je proto žádoucí věc projednat znovu v přípravném řízení. Důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření ze stadia odvolacího řízení již není pouhý požadavek náležitého objasnění věci (jako tomu bylo před účinností zákona č. [265/2001](#) Sb.), a to ani tehdy, jestliže by se jednalo o nedostatečná skutková zjištění znamenající obtížné a rozsáhlé došetření skutečností důležitých pro rozhodnutí ve věci, jež by soud prvního stupně nemohl provést rychleji než státní zástupce.

Odvolací soud přistoupí k úvahám o vrácení věci státnímu zástupci k došetření poté, co zruší napadený rozsudek zpravidla z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., tedy pro podstatné vady řízení, které mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části napadeného rozsudku. Ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. odvolací soud nejprve zkoumá, zda není dán důvod pro jiné rozhodnutí ve věci (např. zastavení trestního stíhání odvolacím soudem, postoupení věci jinému orgánu apod.).

Neodstranitelnými procesními vadami v řízení před soudem ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. jsou např. porušení ustanovení o nutné obhajobě v přípravném řízení, o zahájení trestního stíhání a postupu při obvinění určité osoby, vedení trestního stíhání bez souhlasu poškozeného, nepřibrání tlumočníka v řízení proti obviněnému neznalému českého jazyka, podání obžaloby pro skutek, pro který vůbec nebylo zahájeno trestní stíhání apod., tedy procesní vady, které nemůže odstranit soud prvního stupně vlastní procesní činností a jež jsou odstranitelné pouze v přípravném řízení.

Z uvedených skutečností vycházel Nejvyšší soud při přezkoumání zákonnosti a odůvodněnosti usnesení, proti němuž byla v této věci podána stížnost pro porušení zákona. Podle názoru Nejvyššího soudu rozhodně nelze v případě tohoto řízení považovat za neodstranitelnou procesní vadu, která by ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. byla důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci, pouhou skutečnost, že v dosavadním řízení nebyla přesně zjištěna výše škody, kterou měli obžalovaní J. R. a M. H. trestným činem způsobit, obzvláště pokud vezmeme v úvahu, že Krajský soud v Ostravě požaduje k objasnění výše škody pouze vypracování znaleckého posudku z oboru ekonomiky a účetnictví, popř. provedení důkazu výsledkem auditora. Je třeba souhlasit se stížností pro porušení zákona, že Krajský soud v Ostravě mohl sám v souladu s ustanovením § 259 tr. ř. opatřit takový znalecký posudek či provést výslech auditora anebo to mohl uložit soudu prvního stupně.

Za neodstranitelnou procesní vadu ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. nelze v žádném případě považovat ani nesprávné posouzení otázky, zda se u jednotlivých skutků, které jsou obviněnému J. R. kladeny za vinu, jedná o jeden trestný čin či o více trestných činů, či nesprávné posouzení otázky, zda u obžalované M. H. je dáno zavinění ve smyslu subjektivní stránky (v této souvislosti Nejvyšší

soud dodává, že formulaci „zavinění ve smyslu subjektivní stránky, tj. konkrétní porušení povinnosti uložené obviněné zákonem či jinak“, která je uvedena v odůvodnění napadeného usnesení, považuje za nesrozumitelnou, neboť porušení povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku uložené obviněné zákonem či převzaté smluvně není znakem subjektivní, nýbrž objektivní stránky trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku). Podle názoru Nejvyššího soudu se v obou případech jedná o otázky hmotně právního posouzení, případně nesprávné právní posouzení věci pak není procesní vadou řízení, tím spíše není procesní vadou ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř.

Shodně se stížností pro porušení zákona Nejvyšší soud dodává, že pokud měl Krajský soud v Ostravě pochybnosti, zda a jaké povinnosti obviněná M. H. porušila, mohl a měl v tomto směru dokazování doplnit, případně to při současném vrácení věci k novému projednání uložit soudu prvního stupně.

Posledním důvodem, o který Krajský soud v Ostravě opírá napadené usnesení, je skutečnost, že sdělení obvinění na č. l. 4 a 5 spisu ani upozornění podle § 160 odst. 1, 6 tr. ř. na č. l. 312 spisu nevymezuje stíhané skutky přesně, zejména pokud jde o místo spáchání trestného činu a výši způsobené škody. V této souvislosti Nejvyšší soud upozorňuje, že pokud by v řízení byla podána obžaloba pro skutek, pro který nebylo vůbec zahájeno trestní stíhání, bylo by nutno takovou skutečnost posoudit jako neodstranitelnou procesní vadu ve smyslu ustanovení § 260 tr. ř. a věc vrátit státnímu zástupci k došetření.

Shodně se stížností pro porušení zákona však Nejvyšší soud konstatuje, že o uvedenou procesní vadu se v případě projednávané trestní věci nejedná. V § 176 odst. 2 tr. ř. je formulován požadavek zachovat v obžalobě totožnost skutku, pro který bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 tr. ř., jinak řečeno, obžaloba může být podána pouze pro skutek, který je uveden v usnesení o zahájení trestního stíhání (podle znění tr. ř. platného do 31. 12. 2001 se muselo jednat o skutek, pro který bylo sděleno obvinění). Trestněprávní teorie i praxe se shoduje na závěru, že totožnost skutku je zachována nejen při naprostém souladu mezi popisem skutku ve výroku usnesení o zahájení trestního stíhání (resp. ve sdělení obvinění) a popisem skutku v žalobním návrhu obžaloby, ale též za předpokladu, že existuje úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání nebo jednání či následek (nebo obojí) jsou alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Na zachování totožnosti skutku přitom nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují předmětný skutek z hlediska času, místa spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku či motivace, pokud jinak shoda v následku či jednání není dotčena. Zásada stanovená v § 176 odst. 2 tr. ř. tedy neznamená, že musí jít o naprostou shodnost mezi usnesením o zahájení trestního stíhání a obžalobou; některé skutečnosti uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání mohou odpadnout, některé mohou opět přibýt, jiné se mohou měnit – nesmí se však změnit podstata jednání.

Na základě uvedených skutečností a po přezkoumání spisu dospěl Nejvyšší soud k závěru, že v případě projednávané trestní věci byla v obžalobě zachována totožnost skutku, pro který bylo zahájeno trestní stíhání podle § 160 tr. ř. (ve znění tr. ř. platném do 31. 12. 2001). Při porovnání formulací skutku, jak jsou uvedeny ve sdělení obvinění ze dne 22. 9. 1999, ČVS: OVBR-506/10-99, v upozornění vyšetřovatele podle § 160 odst. 1, 6 ze dne 11. 2. 2000, ČVS: OVBR-506/10-99, a v žalobním návrhu obžaloby Okresního státního zastupitelství ze dne 26. 4. 2000, sp. zn. 1 Zt 692/99, lze dospět k závěru, že obžaloba je podána pro tentýž skutek, pro který bylo sděleno obvinění, neboť jednání i následek jsou v podstatných okolnostech v obou případech shodné.

V této souvislosti je třeba dodat, že ani samotný Krajský soud v Ostravě nepovažoval za procesní vadu podání obžaloby pro skutek, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání, pouze má zato, že dosud provedené dokazování neodůvodňuje postavení obžalovaných před soud po podání obžaloby, když v dalším stádiu trestního řízení bude nutno přesně zjistit výši škody, kterou měli obžalovaní trestným činem způsobit, a bude třeba upřesnit místo spáchání trestné činnosti u obžalovaných.

Z výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že v projednávané věci nebyly dány neodstranitelné procesní vady, pro které by nebylo možno po zrušení rozsudku odvolacím soudem pokračovat v řízení před soudem, takže Krajský soud v Ostravě pochybil, pokud postupoval podle § 260 tr. ř.

V souvislosti s projednáním stížnosti pro porušení zákona se Nejvyšší soud zabýval také otázkou, zda je stížnost pro porušení zákona v tomto případě podána ve prospěch či neprospěch obviněných. Ministr spravedlnosti podal předmětnou stížnost ve prospěch i neprospěch obviněných, v závěru stížnosti navrhl nejen, aby Nejvyšší soud vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř. porušení zákona ve vytýkaném směru, ale též aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení ve výroku o vrácení státnímu zástupci a podle § 270 odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Ostravě, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Podle názoru Nejvyššího soudu však je stížnost pro porušení zákona v tomto případě podána výlučně v neprospěch obviněných J. R. a M. H. Je třeba si uvědomit, že v daném případě byl porušen zákon usnesením odvolacího soudu, kterým se věc vrací ze stadia odvolacího řízení zpět až do řízení přípravného. Vracení věci do stadia přípravného řízení je třeba zásadně hodnotit jako pro obviněného příznivější, než kdyby věc zůstala ve stadiu řízení před soudem. Pokud je věc vrácena zpět do přípravného řízení, zůstává otevřeno, zda státní zástupce podá ve věci novou obžalobu, jinak řečeno, není jisté, zda bude obviněný vůbec postaven před soud – procesní postavení obviněného v přípravném řízení je třeba obecně hodnotit jako pro něj příznivější než postavení obžalovaného v řízení před soudem. Z uvedeného vyplývá, že pokud je zákon porušen rozhodnutím, kterým se věc vrací ze stadia odvolacího řízení zpět do řízení přípravného, jedná se o porušení zákona ve prospěch obviněného, stížnost pro porušení zákona, která směřuje proti takovému rozhodnutí, je podána v jeho neprospěch.

Podle § 269 odst. 2 tr. ř. je možnost zrušení rozhodnutí napadeného stížností pro porušení zákona (a následný postup podle § 270 odst. 1 tr. ř.) omezena pouze na případy, kdy byl zákon porušen výlučně v neprospěch obviněného, ve všech ostatních případech (ať již byl zákon porušen ve prospěch obviněného či současně v jeho prospěch i neprospěch) je postup podle citovaného ustanovení vyloučen.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší soud rozhodl, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2002, sp.zn. 6 To 228/2001, byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. ř. ve prospěch obviněných J. R. a M. H.

Další články:

- [Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie](#)
- [Obchodování s lidmi](#)
- [Nahlédnutí do policejního spisu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpor](#)
- [Právo EU \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Projednání podmíněného propuštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Nevypořádání se s návrhem na položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU dovolacím soudem](#)
- [Zabezpečovací detence \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Podílnictví](#)
- [Advokátní tarif](#)